

Vámos Miklós

Legközelebb majd sikerül

Vámos Miklós

Legközelebb majd sikerül

ATHENAEUM

Copyright © Vámos Miklós, 2018

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

1086 Budapest, Dankó u. 4–8.

Telefon: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 822 6

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin

Felelős szerkesztő: Peiker Éva

Kontrollszerkesztő: Petrikovits Julianna

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borító: Földi Andrea

Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült a Szekszárdi Nyomda Kft.-ben, 2018-ban

Felelős vezető: Vadász Katalin igazgató

ÖTÖDIK

(*c-moll*, „*Sors*”)

I.

Ta-ta-ta tamm! – Nagy Iván. Ludwig Ervin éppen távozott, s bár nem akarta, becsapta az ajtót. Ja... *c-moll*! – Kispéter Iván. A filmíró csodálkozott, biztos? Persze, az ÖTÖDIK, az *c-moll*ba van. A filmírót ez meglepte, azt hittem, a dúrok a keményebbek, a mollok a lágyabbak. Hát nem... a KILENCEDIK például *d-moll*, pedig az se valami lágy – a hangmérnök eltűnődött, a nagy érzelmek, a viharosak, azok a mollok, főleg *d-moll*. De miért? A zenében nincs miért.

Az ő „munkájukban” (e minősítésben máig se biztosak) viszont csak miértek vannak. A mediálásokon gyakran elhangzott a vád: a másik nem tud elköteleződni. Olykor az önvád is. És fölvetődik, hogy miért? miért?? miért??? A hangmérnök egyszer kibökte a filmírónak: Öregem, én tulképp nem értem ezt az elkötelezés-parát, ha együtt vannak, az még nem az?

Nagy Iván bonyolult magyarázatba fogott a huszonegyedik századról, amelyben fölgyorsult a tárgyak és a személyek elhasználódása. Aki látja maga körül, hogy valamennyi házasságban menetrendszerűen be-

következik a válás, és minden párkapcsolatban a szakítás – ezt ugye mi tudjuk a legjobban –, az joggal ódzkodik az eljegyzési gyűrűtől és az anyakönyvvezetőtől. A férfiaknak kevesebb a hiányérzetük, de a nők számára a házasság olyan, mint a kötelező minimum. Akkor is akarják, ha tudják, nem sokra mennek vele.

A labor teakonyhájában ültek, kávékat ittak. Minden ablaka sarkig kitérve. Az imént távozó Ludwig Ervin zenetörténészként mutatkozott be, ám maximum kottafüzetek szerkesztője. Egyedül akarta elmondani, hogy mi a probléma, végighallgatták. Lilike figyelmeztette Kispéter Ivánt, hogy Ludwig Ervin irgalmatlanul büdös, orrfacsaró lábszagát nem sikerül megszüntetnie, pedig mindent kipróbált parfümtől ecetes áztatásig. A felesége nem bírja tovább, hiába szereti, a szó szoros értelmében megfullad vele egy fődél alatt. Néha már a saját ruháiból is a férj lábszagát érzi.

Igaz, ami igaz, a két Iván attól tartott, a délutáni rendelésig se tudják kiszellőztetni a labort. Fogadhatják az újabban népszerű könnyűzenészt, a *Magyar Tehetség* című tévévetélkedő ifjú győztesét és annak jógaatréner barátnőjét ebben a bűzben? Ha kell, átmehetnek valamelyikük lakásába. Majd meglátjuk, mondta Nagy Iván. Ő újabban dr. Plisszár Emőkénél töltötte éjszakai túlnyomó részét. Kispéter Iván is jobban szeretett Lilike Bauhaus villájában lenni, bár ott katonás rendet köll tartani, különben megkapja a pofájába, hogy kezd emlékeztetni Antonio Carlosra, a táncosnő exére – ami semmi jót nem ígért. Érdekes, hogy Lilike már szinte

soha nem ó-zött – szögediesen –, csak ha valami kihozta a sodrából.

Emlékszel még Antonio Carlosra? – kérdezte a filmíró. A hangmérnök bólogatott, ja, az a magas cingár... hogy a pébe járhatott vele Lilike? Öregem, a szerelem vak... és süket! Az biztos.

Mindketten arra gondoltak, milyen lehet a búzbomba Ludwig Ervin nője? Fölajánlották az egyenlőség jegyében, hogy vele is beszélgetnek külön, Noémi azt mondta, fölösleges, neki megfelel, ha duettban. Nagy Iván elmélázott, duettban vagy duettben? Isten tudja.

Most ti jól vagytok Emlőkével? – Kispéter Iván. Lényegében... igen, ne hívd így, kérlek. Mikor szakítottatok legutoljára? Tegnapelőtt, de az nem volt komoly. Melyik volt komoly? A vitiligós... meséltem. Hát, most hirtelen nem emlékszek.

Nagy Iván sóhajtott, bántotta, hogy élete egy ilyen fontos jelenetét elfelejtette a barátja, de szemrehányás helyett inkább újra fölvezolta. Dr. Plisszár Emőke legnagyobb bánatát a testén itt-ott megjelenő világos foltok okozzák, melyek ráadásul az évek múlásával sokasodnak és szaporodnak. Tragédiaként fogja föl. Attól tart, mindenki ezeket a nem létező pici országokat formázó fehérléseket figyeli, ha kilátszanak a dekoltázsából. Biztosra vette, hogy a filmíró undorodik tőlük. Hétköznap is agyonkrémpúderezzi azokat a részeket.

Többször összekülönböztek ezen, ugyan, drágám, miért csinálsz ebből akkora ügyet, te bármely színben gyönyörű vagy... különben is, ez a szexepiled!

Nem kellett volna ezt mondania, dr. Plisszár Emőke robbant: Komolyan? a vitiligóm, a pigmenttartalom elvesztése neked szexi? igen? a gyógyíthatatlan betegségem tetszik? melynek kísérő tünete a korai őszülés, a szempillák és a szemöldök kifakulása, esetleg a retina színének megváltozása? ebből csinálók én nagy ügyet? NAGY ÜGYET? nincsen benned empátia egy csöpp sem??? – elrohant, két napig nem jelentkezett, sem a mobilt, sem a vonalast nem vette föl, hiába hagyott a filmíró számos gügyögő, kérő, könyörgő üzenetet. Mindez olaj a tűzre, már tudhatta volna, Emőke csak akkor enyhül meg, ha békén hagyják, s kidühöngheti magát egyedül.

Mennem kell, öregem – a hangmérnök szedelődzködött, majd zárj be. De Ivcsi, délután még jön a bűdös ember felesége, a külön dumára! Addigra befutok, ne aggódj! – mégis visszaült, nyugtalanította a barátja zaklatott tekintete. Nyilván idegesen várja, hátha Emőke végre visszahívja, letelt a két nap, az ügyvédnő duzzogási alapidőszaka. Amikor a csönd túl feszes lett, megkérdezte: Ilyenkor, ha kitűnik a képből, féltékeny vagy?

Telitalálat. Nagy Iván sóhajtott, s azt hazudta: Á nem, Emőkében lehet bízni... azért... jobb szeretem, ha legalább telefonon beszélünk, így olyan, mint aki átmenetileg meghalt... elvileg az se kizárt, hogy tényleg... esetleg valami nagy baja van... érted!?

Kispéter Iván pontosan értette. Őt a maga részéről halálos féltékenység gyötörte, amikor Lilike elérhetetlenné vált Bécsben. Agyában pornófilmrészletek

peregtek, Lilike dugott szenvedélyesen a tangópartnereivel – noha arról a férfiről ordított, hogy homoszexuális –, vagy az első két férjével, akiket ő csak fotón látott, vagy néha Nagy Ivánnal, hiszen ők... tudjuk. Lilikét a hangmérnök annyival jobb nőnek minősítette, mint amilyen pasinak önmagát, hogy nehéz volt elhinnie, hűséges hozzá. Főleg, mert a legelején a szőke táncosnő elejtett egy megjegyzést, miszerint ő tulajdonképpen poligám, el tudna viselni több férfit az életében, *varietas delectat*, tette hozzá németes hangsúlyozással.

De most nem rólunk van szó, gondolta Kispéter Iván, és a barátja vállára tette a kezét: Ne izgulj, Emőke nem olyan... (mint Lilike! – így folytatta magában). Jó, Nagy Iván bólogatott, de hívhatna már! Küldj neki esemest. Igen... az volna a nyolcadik.

Tartották a csöndet. Aztán Kispéter Iván mégiscsak ment a dolgára. Kiveszkelődött Zugligetbe, háromszori átszállással. A Tonika Stúdióban várták, egy hétre szerződtették hangtechnikusnak, a *Hellógörlz* formáció első lemeze készült. Családi ház kibővített garázsát építették át, a falakon fekete szivacstömbök helyettesítették a szigetelést, a keverőpult idősebbnek látszott, mint a torzonborz zenekar frontembere. A két vokalista lányt Kispéter Iván gimnazistának tippelte.

A munkálatokra a banda – avagy a producer – tizenöt munkanapot irányzott elő, a stúdió saját technikusa csinálta volna, de az utolsó hétre megbetegedett (= túllőtte magát, vélte Kispéter Iván), ezért ugrasztották őt. Tegnap már végighallgatta az eddig elkészült

anyagot, minden hangszeres részt fölvettek, az ének-szólamok és a keverés maradt hátra. Kispéter Iván el se tudta képzelni, mit vacakolhatnak öt munkanapon át – tizenkettőtől este tízig –, mindegy, őneki a szerény, de nem sértő fizetségért jogában állt hülyének lenni, tette, amit kértek tőle.

Mikor a rasztahajú, ujjatlan farmermellényt viselő frontember himbálni kezdte magát a kődinamikus mikrofon előtt, s kiengedte a száján az első énekelt sort, a hangmérnök már értette, miért kell annyi idő. Vonított a srác, mint a sakál, néha negyeddel a megfelelő magasság fölött, ritkábban alatta. Kispéter Iván nyomta a gombot, s beszólt: Elölről, jó? Mér, mi nem jó? – a srác, ellenségesen, a hajfonatai végén lévő fémbigyók csilingeltek. Kezdjük ott, hogy zörögnek az izék a frizurádban. A mizék? A pitykék! – Kispéter Iván mutogatott. Ja, ezek? – a srác megfogott egyet. Igen-igen, szedjed ki őket! Az nem megy, de vannak nálam hajgumik! – kezdte a copfocskákat összefogni, hármásával. Női fodrászat, gondolta Kispéter Iván. Hova jutottam? – dobolt a keverőpult műbőrözött peremén.

Megkérdezte a zenekar menedzserétől, aki ott gubbasztott a technikai helyiség kanapéján: Hogy is hívják? – a frontemberre értette. Jenő, mondta az. Kispéter Iván beszólt: Jenő, soká tart? Én Bandi vagyok! – a rasztahajú. Én vagyok Jenő! – a menedzser. Bocs... Bandi, meddig kell még várnunk? Amíg elkészülök! – ez már nagyon agresszíven hangzott.

Kispéter Iván hirtelen észhez tért. Leszarom, gon-

dolta, ő idejük. Ilyesféle szellemben telt az első felvételi napja a *Hellőgörzl* társaságában. Miután Bandi fölvonított három nótát, a vokalista lányok léptek a mikrofonok elé, csontsoványak voltak, bőrnadrágban és dzsekiben, fekete, vékony szálú hajjal. Ikrek ezek? Próbá! – vezényelt Kispéter Iván, beadta a fülesekbe a zenekari alapot. A lányok himbálni kezdték magukat a dob és a basszusgitar ritmusára, majd odabúgták a szólamukat, gügyögő gyerekhangon. Megvetted? – kérdezték a végén uniszónó. Jó ez ide falura, gondolta. Beszölt: Okés, de egyikőtöket alig hallom, álljatok közelebb a mikrofonhoz.

A lányok szája szinte odatapadt a szivacskoronghoz, hiába, Kispéter Iván akkor se hallotta őket azonos szinten. Előbb az egyik, aztán a másik dimert nyomta följebb, ez nem segített. Mi a lófranc? – beügetett a stúdióba, ellenőrizte a mikrofonokat és a kábelcsatlakozásokat, mindent rendben talált. Újabb próba következett, akkor már a technikai helyiség megafonjait is átnézte – hiába, az egyik lány csak halkabban szólt. Basszus... mi folyik itt? – azért fölvette, külön sávokra, majd korrigálok utólag.

A második számban a szintetizátor ismerős dallamot játszott, csak lassan jött rá, hogy az *Egmont-nyitány* kezdő taktusaira emlékeztetnek. Már a rasztás srác is ott ült a menedzser oldalán. Az nem baj, hogy ez olyan, mint az *Egmont-nyitány*? – kérdezte tőlük. Úgy néztek össze, hogy sejthető volt a válasz: Ekmont? – a frontember, tanácstalanul. Beethoven, na! Hát, öcsém, az meg-

lepne. Pedig tényleg! És az baj? – a menedzser. Hm...
ha titeket nem zavar...

Ebben maradtak.

Az *Egmontról* a hangmérnöknek eszébe jutott az
ÖTÖDIK. Ez a kettő a legtragikusabb. Már szólt a fe-
jében az első tétel, *allegro con brio*, miközben a lányok
vígán sususúúúztak a mikrofonokba. Kispéter Iván in-
kább őket halkította minimumra a fülében. Az egyik
úgyis alig szól, rejtélyes okból. Nézte a falon a kerek
órát, a másodpercmutató szögletesen ugrált előre, biz-
tatóan jelezve, hogy azért csak eljutunk a vállalt mun-
kaórák végére.

II.

Ami megtörténik, azt sokszor természetesnek vesszük,
s könnyebben elfelejtjük, mint azt, ami nem. Ludwig
Ervin felesége például a megállapodott délutáni idő-
pontban se bukkant föl, nem is jelentkezett, valóságos
üldözésbe kellett fogniuk az Ivánoknak, hogy legalább
telefonon beszélhessenek vele. Eltűnt, mint szürke Lud-
wigné a ködben! – mondogatják azóta a NAKI & PE
köreiben. A szürke nem csak a számár miatt, Ludwigné
e számára nehéz időkben kizárólag szürke ruhákat és
cipőket hordott.

Van egy szürke asszony, szürke, mint a rózsza, éne-
kelte Kispéter Iván, amikor Ludwigné – Noémi – végre
eljött a laborba, s kilencven perc múltán könnyes arccal
távozott. Soha senki nem bögött ennyit a tanácsadá-

son. Elfogyasztott egy nagy doboz papír zsebkendőt, s miután a szemét tisztára törölte, beléjük is trombitált, majd a gombóccá gyúrt zsepiket a mellette álló üres szék ölébe hajigálta, viszonylag kecsesen.

A NAKI & PE immár korlátolt felelősségű társaságként működött, s jóformán mindent leírhatott az adóalapjából, amit megvett. A laborban a használt garnitúrát lomtalanították, helyükre Lilike szerzeménye került, a két végén kerekített üvegasztal a hat átlátszó üvegarosszékkel. Voltaképp műanyagból készült, de szemre s tapintásra üvegnek mutatta magát. Írtó pöpec. Lilike nyomott áron, de pénzért adta, s írt róla hivatalos számlát. Egyetlen hátránya – előnye? –, hogy az asztal lapján át tisztán láthatták a szemben ülők altestét, ez néha zavarba ejtő. Noémi például szürke miniruhát viselt, mely picit fölcsúszott, s az a bizonyos testrésze tisztán átütött a szintúgy szürke bugyi anyagán. Kispéter Iván érdeklődve nézegette. Nagy Iván igyekezett Noémi arcán tartani a tekintetét, mert ezen a szeánszon az ügyvédnö is részt vett.

Ludwig Ervin nehezen törődött bele, hogy a felesége válni akar. Minden leleményességükre szükség volt, hogy ráébredjék, a sorompó lezárult. Már csak a különvagyonok és a közösen szerzett ingatlanok plusz ingóságok elfelezése a gond. De nem dr. Plisszár Emőkének, jogi tudásához kiváló matematikai érzék párosult. Noémi szünni nem akaró hüppögése lassította az ügymenetet.

Nagy Iván sokszor láthatta, milyen hatékony az ő

Emőkéje, teljes harci díszben. Egyéb dolga nem lévén, Noémit skubizta, deréktől fölfelé. Egészen csinos... túl sok parfümöt használ, ami érthető.

Szeretem-szeretem-szeretem! értsék meg, kiáltotta Ludwig Ervinné kétségbeesetten, de mit tehetnék? higgyék el, hánynom kell a közelében! így nem lehet élni! sokmindenhowy lehet, de így nem! Dr. Plisszár Emőke bólogatott, megértjük, asszonyom, maga meg azt higgye el, hogy a *vis maior* esete ez, s ha szépen elválnak, még nyugodtan szerethetik egymást, külön lakásokból.

Noémi bátortalanul fölvetette, mi volna, ha maradnának házastársak, és úgy költöznének szét. Az ügyvédnő villámgyorsan lebeszélte, okosabb, ha jogilag tiszta helyzetet teremtünk, az segít, hogy a férje tudomásul vegye a tényeket, amúgy a jövő bizonytalan, de a szabadság sok mindenre gyógyír, a házasság intézménye különben is elavult, feudális jellegű, és unpraktikus.

Nagy Iván erre fölkapta a fejét. Tényleg így gondolja, vagy ez csak szakmai púder, hogy Noémit megnyugtassa? Nem valószínű, nekünk édes mindegy, válnak-e Ludwigék vagy különköltöznek, a honorárium ugyanannyi.

Amikor Noémi végre elment, újra szellőztettek, ahogyan délelőtt a férje után, most a parfümszagot próbálták az utcára küldeni. Megették a zserbószeleteket, amelyeket Emőke hozott, márkajeles selyempapírban, aranybetűkkel ezt nyomták rá, vagy ötvenszer: *Édes élet.*